

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **D. A. B. R.**, státní příslušnost Irácká republika, t.č. bytem IAS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného O. p. p. u., K. 4, P. 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2014 č.j. OAM-24/LE-LE21-LE21-2014, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 326/1995 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), byla udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce v zákonné lhůtě u zdejšího soudu podal dne 16.10.2014 žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, ve které uvedl, že jeho žádost byla zamítnuta neoprávněně a jako žalobní body konkretizoval porušení právních ustanovení:

- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád), jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony,

- ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami,
- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu),
 - § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
 - § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
 - § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
 - § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci,
 - § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné – žalovaný se v něm nevypořádal se všemi důvody, které v průběhu řízení uvedl ani neobjasnil, na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí, § 12 a 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany,
 - § 12b zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu.

Současně požádal o ustanovení zástupce ve věci s tím, aby tímto zástupcem byla O. p. p. u. a navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud vyhověl žádosti žalobce o ustanovení zástupce a svým usnesením ze dne 19.12.2014 č.j. 62Az 20/2014-22 žalobci ustanovil zástupce O. p.p. u., K. 4, P. 9.

[4] Dne 12.3.2015 bylo Krajskému soudu v Ostravě předloženo doplnění žaloby, vypracované ustanoveným zástupcem, ve kterém konkretizováno následující. Jako hlavní důvod pro podání žádosti je obava žalobce z pronásledování z důvodu svého křesťanského náboženského vyznání. V případě návratu do Iráku by z tohoto důvodu byl zabit, již v minulosti z tohoto důvodu čelil výhrůžkám zabití. V Iráku aktuálně dochází k pronásledování a zabíjení křesťanů. Žalobcova situace je výjimečná v tom, že ze země uprchl v r. 2003 z důvodu konkrétních hrozeb pro jeho křesťanské náboženské vyznání, 10 let žil v zahraničí, kde mu byl prodlužován pobyt, což s ohledem k jeho věku překračujícím práceschopnost a právním předpisům země, kde doposud žil a pracoval, mu již prodloužen pobyt nebyl. Jeho situace je výjimečná především z toho, neboť se neobává návratu do ozbrojeného konfliktu bez dalších důvodů s odvoláním na bod 164 Příručky UNHCR. Dle dostupných informací jsou ozbrojené akce náboženských radikálů Islámského státu charakterizovány prvky

brutálního násilí, zaměřeného více na určité skupiny obyvatelstva. Mezi tyto skupiny patří i osoby vyznávající menšinové náboženství, z nichž na prvním místě je

křesťanství. Správní orgán na straně 4 odst. 2 konstatuje, že za hrozbu pronásledování se považuje taková hrozba, která je konkrétní, osobní a reálná a žalobce takové potíže neměl. Žalovaný se nevypořádal s tím, proč žalobcovo sdělení o brutálním pronásledování křesťanů v Iráku není vnímáno jako konkrétní, osobní a reálné. Správní orgán naznačuje, že pokud situace křesťanů není dobrá a zároveň je v Irácké ústavě garantováno právo na svobodu vyznání, není možné hovořit o pronásledování. Došlo k mylnému výkladu zákonných ust. § 2 odst. 8 a 9, neboť existence právního předpisu garantujícího určitá práva a svobody není relevantní v situaci, kdy tento právní předpis není vymahatelný. Jestliže irácká vláda ztratila kontrolu nad podstatnou částí svého území, nelze hovořit o vymahatelnosti ústavy. Správní orgán z důvodu neúplného zjištění skutkového stavu, nedostatečného odůvodnění a mylné interpretace zákonných ustanovení pochybil, když neaplikoval ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce je na tom psychicky špatně, k tomu však více nesdělil, dále prodělal léčbu rakoviny hlasivek. Uvedl, že se léčí s cukrovkou již řadu let, což dle správního orgánu znamená, že je evidentní, že měl i ve vlasti přístup k potřebné zdravotní péči a lékům. Žalobce vysvětlil, že z Iráku uprchl v r. 2003, od té doby žil ve Spojených arabských emirátech až do doby, kdy mu již nebylo prodlouženo pracovní vízum, pak odcestoval do České republiky a není tedy pravdou, že by požíval jakékoliv zdravotní péče v Iráku, minimálně během posledních 10ti let. Z rozhodnutí není jasné, do jaké míry správní orgán přihlédl k žalobcovu věku a zdravotnímu stavu, k jeho chronickým onemocněním a situaci v Iráku. Rodina žalobce žije mimo Irák a žadatel tak vzhledem k svému věku a nedostatku rodinného zázemí by byl zjevně odkázán sám na sebe.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku a své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je špatná bezpečnostní situace v Iráku a obava z pronásledování křesťanů šíitů. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žadatel zcela obecně uváděl, že se obává pronásledování ze strany šíitů. V této souvislosti zmínil incident s jistým Haidarem, který mu v roce 2003 vyhrožoval. Dále upozorňoval na špatnou situaci křesťanů v Iráku a všeobecně špatnou bezpečnostní situaci v zemi. Správní orgán konstatuje, že hádka se šíitou H. ani výhrůžky z jeho strany nemohou založit odůvodněný strach žadatele z pronásledování. Jak sám jmenovaný uvedl, k tomuto incidentu došlo v roce 2003. Výslovně prohlásil, že v Iráku nikdy neměl žádné problémy kvůli svému náboženskému vyznání, právě vyjma tohoto ojedinělého incidentu. Ten se navíc omezil na pouhou hádku spojenou s určitými výhrůžkami.

Správní orgán konstatuje, že samotné vyhrožování rozhodně nelze označit za pronásledování, jak je definováno v § 2 odst. 8 zákona o azylu, protože se nejedná

o závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání. Žadatel navíc sám uvedl, že mu tento muž vyhrožoval pouze jednou, nijak své výhrůžky neuskutečnil. Správní orgán se zabýval tvrzením jmenovaného, že křesťané jsou v Iráku vystaveni pronásledování, konkrétně, že jsou vražděni šíity, kteří dnes v zemi vládnou. K tomu správní orgán uvádí, že bezpečnostní situace křesťanů v Iráku skutečně není dobrá, což však vychází ze skutečnosti, že v zemi probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Výše citované zdroje, včetně infobanky ČTK, se však shodují, že svoboda vyznání je garantována ústavou a ze strany státu respektována. Problémem je však násilí ze strany nestátních subjektů, v případě křesťanů především sunnitských islamistických skupin. Není tedy pravdou, že křesťané by byli pronásledováni většinovými šíity. Správní orgán upozorňuje, že za hrozbu pronásledování se považuje taková hrozba, která je konkrétní, osobní a reálná. Jmenovaný ve vlasti nikdy žádné potíže, jež by bylo možno podřadit pojmu pronásledování, nepociťoval. Na základě jeho výpovědi ani nelze dojít k závěru, že by mu pronásledování reálně hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žadatel neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Jmenovaný je dospělou a plně právně způsobilou osobou. Ke svému zdravotnímu stavu žadatel uvedl, že je na tom špatně psychicky, nesdělil však, že by měl jakékoliv konkrétní zdravotní potíže. Dále sdělil, že prodělal úspěšnou léčbu rakoviny hlasivek a že má cukrovku, což doložil také výše uvedenými lékařskými zprávami. Z nich je mj. zřejmé, že s cukrovkou se léčí již řadu let, je tedy evidentní, že měl i ve vlasti přístup k potřebné zdravotní péči i lékům. Jmenovaný tedy nesdělil nic, z čeho by vyplývalo, že jeho zdravotní stav vyžaduje specializovanou či ve vlasti nedostupnou léčbu, tudíž nemůže odůvodnit udělení azylu z humanitárního důvodu. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Irácké republice. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch – Irák ze dne 21.1.2014, zprávy Freedom House Svoboda ve světě – Irák z ledna roku 2013, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Iráku za rok 2012 ze dne 19.4.2013 a infobanky ČTK „Země světa, Irák“ – aktuální znění. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného/jmenované o udělení mezinárodní ochrany. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovaného žadatele o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Za tímto účelem si obstaral výše uvedené informační zdroje.

Z nich pak zcela jednoznačně vyplývá, že bezpečnostní situace v zemi je neutěšená a v posledních měsících se ještě výrazně zhoršila, což souvisí s ofenzivou radikálně islamistické organizace Islámský stát v Iráku a Levantě, z níž později vznikla organizace Islámský stát. Správní orgán tak na základě výše citovaných informačních zdrojů považuje aktuální bezpečnostní situaci v Iráku za situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu zákona o azylu, a dále konstatuje, že se jedná o takový konflikt, který by mohl znamenat pro jmenovaného vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti. Představuje tedy skutečně nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[6] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost dne 7.2.2014, ve které uvedl, že je rozvedený, jeho dcera žije v Německu, druhá v Dubaji, o třetí neví a syn v Norsku. Posledních 10 let před příchodem do ČR žil od roku 2003 do roku 2013 v SAE v Dubaji, od 18.6.2013 do 5.2.2014 v Norsku. Vyznává křesťanství a on ani nikdo z jeho rodiny nebyl nikdy členem žádné politické strany či jiné organizace. Vojenskou službu nikdy nevykonával, v Kuvajtu se vyplatil. V Iráku žil v Bagdádu a jako důvod opuštění vlasti uvedl, že v Iráku se vraždilo na ulicích. V červenci 2003 odjel do Spojených arabských emirátů, tam žil do r. 2013, potom si vyřídil české vízum. Do Norska jezdil opakovaně za synem a příbuznými na návštěvu, nejdříve žil u svého syna, potom u příbuzných. Potom požádal o azyl, takže žil v uprchlických táborech. Dne 5.2.2014 ho převezli do ČR. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má děti v Evropě, takže by byl blízko svých dětí, a kdyby se vrátil do Iráku, tak by ho z důvodu, že je křesťan, zabili. Dále uvedl, že je na tom psychicky špatně, má cukrovku, měl rakovinu na hlasívkách, není zdravotně v pořádku. Při pohovoru k žádosti dne 7.2.2014 oproti žádosti uvedl, že v r. 2013 přijel oficiálně do Dubaje na návštěvu, zařídil si tam pracovní povolení a povolení k pobytu, které mu bylo prodlužováno po třech letech, potom po dvou. Když je někomu v Emirátech nad 60 let, tak mu už pracovní povolení neprodlouží, takže mu nedali ani pobyt. Ten by získal jen v případě, že by si tam otevřel vlastní živnost, ale na to neměl dost financí. České vízum si zařídil v Abu Dhabí na české ambasádě. O pas si požádal v Emirátech na irácké ambasádě. Na otázku, proč si nevyřídil norské vízum, uvedl, že byl na norské ambasádě, ale tam by mu dali vízum jen na základě dokladů, které by mu poslali z Norska. To by trvalo půl roku a on tak dlouho nemohl čekat, protože už mu vypršel pobyt v SAE. Byl i na německé ambasádě a tam mu vízum zamítli. Předtím jezdil do Německa za dcerou, za synem do Norska. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se do Iráku nemůže vrátit z náboženských důvodů. V současné době je v Iráku, pokud se týká náboženství, situace je špatná. Vládnou tam šíité, ti zabíjejí křesťany i sunnity, křesťané utíkají do Řecka a do Itálie. V Iráku už nikoho nemá. Žalobce jako důvod odjezdu z Iráku uvedl, že v r. 2003, když s kamarády seděl v kavárně a bavili se o náboženství, přistoupil k němu muž jménem H. a začala slovní hádka, jeho kamarádi utekli a H. mu vyhrožoval smrtí. Z tohoto důvodu se již domů nevrátil, nejdříve se schovával u příbuzných v Kirkuku a pak odjel. Neví, zda H. ještě žije, od té doby nebyli nijak v kontaktu, ale dnes je v Iráku pro křesťany obecně

nebezpečno. Pokud se týká jeho zdravotního stavu, uvedl, že se léčí na cukrovku, má špatnou psychiku, měl také nádor na hlasívkách, léčil se v Emirátech.

[7] Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu, a to konkrétně Informace Human Rights Watch z 21.1.2014 na téma Věznění, mučení a poprav, svoboda shromažďování, svoboda projevu, práva žen a dívek, uprchlíci a vysídlování, útoky na civilisty ze strany nestátních subjektů a klíčové mezinárodní instituce, dále zpráva Freedom House z ledna 2013 na téma Svoboda ve světě 2013 – Irák, kde mimo jiné uvedeno, že Irák není zemí s demokratickým volebním systémem, je zamořený korupcí na všech úrovních státní správy, svoboda projevu je sice chráněna ústavou, ale v praxi je výrazně omezována v důsledku sektářského napětí a obav z násilné reakce okolí, svobodu vyznání garantuje ústava a náboženské instituce mají možnost provozovat svou činnost téměř bez dozoru státu, na druhé straně však všem náboženským komunitám hrozí projevy sektářského násilí. Dále zpráva Ministerstva zahraničí USA z 19.4.2013 o dodržování lidských práv za rok 2012, kde mimo jiné uvedeno, že Irák je ústavní parlamentní republika, přetrvávají chronické problémy v oblasti lidských práv, přičemž nejzávažnější formy jsou politicky motivované, sektářské a etnické násilí, včetně útoků teroristů z organizace Ál Kaida a zprávy ČTK.

[8] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[9] Soud nejdříve předesílá, že žalobce podal žalobu jen v obecné poloze citací několika ustanovení správního řádu a dále citací ustanovení § 12b zákona o azylu, aniž by blíže uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady v řízení o jeho žádosti spočívat. Ustanovený zástupce žalobu doplnil dne 12.3.2015 ve smyslu porušení ust. § 12b zákona o azylu a § 3 a § 68 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, týkající se zdravotní péče v Iráku a nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil. Zdůraznil, že vzhledem ke kontextu konfliktu v Iráku jsou výhrůžky zabitím z důvodu náboženství velmi vážným faktorem a poukázal na obavu žalobce nikoliv jen z osoby, která mu konkrétně vyhrožovala, ale i z osob, které stejně smýšlejí.

[10] K námitce naplnění podmínek § 12b zákona o azylu. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobce z Iráku vycestoval v roce 2003, odjel do Spojených arabských emirátů, kde žil a pracoval do r. 2013, do doby, kdy mu Emiráty již s ohledem na věk neprodloužily pobyt. Jako důvod odjezdu z Iráku v r. 2003 uvedl výhrůžku z důvodu jeho náboženství od jednoho muže, se kterým se znal, neboť bydleli v jednom domě. Žalobce pak později s tímto mužem již nikdy do kontaktu nepřišel, dokonce neví, zda ještě vůbec žije.

[11] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle písm. b) tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[12] Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

[13] Žalobce uvedl, že odjel v r. 2003 poté, co měl konflikt s mužem žijícím ve stejném domě, pro své náboženské vyznání. Žalobce žádný jiný konflikt či jinou formu pronásledování do svého odjezdu v roce 2003 netvrdil. Soud přisvědčil žalovanému, že pronásledování nelze postavit na jedné hádce se sousedem z domu, i když předmětem hádky byla jeho víra. Žalobce dnes ani neví, zda tento muž ještě žije a svou obavu tak postavil na obecné situaci v zemi původu, zejména na pronásledování křesťanů náboženskými radikály. Soud musí konstatovat, že v Iráku toho času existuje sektářské násilí, které však ohrožuje nejen nemuslimy, tedy i křesťany, ale i muslimy samotné a stát, i když garantuje ústavou svobodu vyznání a toto právo, jak vyplývá z informací, je státními orgány respektováno, má problémy se zajišťováním bezpečnosti proti islámistickým radikálům na celém území státu. Žalobce žil před svým odchodem v Bagdádu, tedy v území, které těmito radikály obsazeno není. Nicméně soud i přesto se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobcův důvod opuštění Iráku v roce 2003 není podřaditelný pod ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce v době odchodu ze své vlasti neměl potíže se státními orgány a se soukromými osobami v takové míře a intenzitě, které by bylo podřaditelné pod pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení; žalovaný vyhodnotil situaci v Iráku v kontextu s informacemi získanými ze zpráv, které si o zemi původu obstaral. Soud přisvědčil žalobci (viz doplnění žaloby), že v případě současného návratu do Iráku, kde probíhá vnitřní válečný konflikt, by mohl být na životě ohrožen. Toho si však byl vědom i správní orgán, a proto žalobci udělil doplňkovou ochranu.

[14] Správní orgán vycházel z informací podaných žadatelem a z informací o zemi původu, které si sám obstaral z různých zdrojů. Z obsahu správního spisu nebylo zjištěno, že by žalovaný odmítl provedení důkazu navrhaného žalobcem. Správní orgán spolehlivě zjistil skutečný stav věci a své rozhodnutí přesvědčivým způsobem odůvodnil.

[15] Azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené

judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

[16] Pokud se týká námitky ohledně udělení humanitárního azylu (námitka v doplněné žalobě podřazena k porušení ustanovení § 3 a § 68 správního řádu), pak ani tuto soud neshledal důvodnou. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a proto je výhradně na posouzení žalovaného, zda žadatelovu konkrétní situaci podřadí pod ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný přihlédl k onemocnění, které žalobce uvedl, a to úspěšně přeléčenou rakovinu hlasivek a léčbu cukrovky. T.č. léčenou cukrovku, dnes běžnou civilizační nemoc, žalovaný nevyhodnotil za natolik závažné a ojedinělé onemocnění, jehož léčba by byla spjata s nutností léčby toliko na území České republiky. Důvod setrvání žalobce na území České republiky, aby byl blízko svým dětem, které se nacházejí v Německu a Norsku, nelze žalovanému vytýkat, že toto nevyhodnotil jako natolik výjimečnou situaci, podřaditelnou pod udělení humanitárního azylu.

[17] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 1. dubna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně